

De Tip

Mijn vader had een klus geklaard. Waarschijnlijk samen met mijn oudere broers, maar het was in ieder geval af. Het gereedschap werd opgeruimd. Ik zag dat er een stuk PVC-pijp de vliering op verdween. “Mag ik dat hebben?”, vroeg ik in de overtuiging dat dat niet zou worden toegestaan. Mijn verbijstering was groot. Vader keek naar het gelige stuk buis en reikte het mij aan. Hij informeerde nog wel waar ik het voor nodig had, maar ik was al weg voordat hij antwoord had.

“Kijk”, zei ik tegen mijn broer, “kijk eens wat ik gekregen heb.” We zaagden het plastic met een ijzerzaagje doormidden en vertrokken te voet naar een stukje bos, enkele honderden meters van ons huis vandaan. Het betreffende perceeltje had een driehoekige vorm en ik heb altijd gedacht dat het daarom ‘De Tip’ werd genoemd, maar nu ik dit zo schrijf, twijfel ik aan de herkomst van de naam van dat nietige bosje.

Enfin, in het gebied stonden bomen die allemaal kleine harde groene erwtjes aan de takken hadden hangen. We klommen erin, propten de zakken vol en klauterden naar beneden. Onderweg hesen we onze broeken op om te voorkomen dat ze, met al dat gewicht, op de enkels zouden vallen.

Thuis pakten we onze wapens, want de stukken pijp waren ineens bevorderd, en gingen in een hinderlaag liggen. We bekogelden iedereen die voorbij kwam en hadden succes wanneer iemand in zijn nek greep, omdat we hem daar hadden geraakt.

Het verveelde snel, het was gewoon niet druk genoeg. Al gauw bekogelden we elkaar, maar ook dat duurde niet lang. Mijn broer keek naar mij, we verstopten vervolgens onze tuigen en pakten de leren bal. Er ging niets boven een partijtje voetballen.